

In deze column zijn mediums Henk Jan Akse en Willemijn Bessem afwisselend aan het woord. Deze maand: Willemijn Bessem, die onder meer als trancemedium stemmen van gene zijde vertolkt.

Kan je me nog horen?

Als er iemand doodgaat is het meestal toch een schok. Van tevoren weet je bijna nooit met zekerheid wanneer het moment is gekomen, tenzij er een procedure is gestart voor euthanasie. En dan nog weet je niet hoe het zal voelen als het lichaam van een geliefde of vriend echt niet meer ademt en het hart is gestopt met kloppen. Rouwverwerking is een uniek en persoonlijke proces. Je komt gevoelens tegen die je kunnen overvallen als woede, pijn, schuld, machteloosheid en verdriet. Maar ze kunnen ook verrassen als intense liefde en dankbaarheid. Tijd valt weg op momenten van geboorte en dood en alleen het moment is van belang.

Toen mijn vader vorige maand vredig in zijn slaap is overgegaan naar de ongeziene wereld beseftte ik, naast de verschillende gevoelens die zich lieten zien, ook hoeveel er geregeld moest worden. Wij hadden gelukkig twee lieve dames die ons hielpen met alles wat daar bij komt kijken. Ze waren, zonder ons op te jagen, open en helder in welke keuzes we allemaal zouden moeten maken. We kozen een bamboemand voor mijn vader en een loopkoets waarmee mijn moeder en alle kinderen en kleinkinderen hem konden begeleiden naar de kerk waar mijn ouders waren getrouwd. Daar kwamen we allemaal samen in lichte kleuren gekleed om zijn leven te eerbiedigen en zijn overgang te vieren. Want werkelijk, zo voelde het voor ons. Mijn vader heeft na een vol leven een vredige overgang gehad en ik voelde zijn liefde dichterbij dan ooit. En ik was niet de enige. Tijdens de dienst waarin eenieder vanuit zijn hart over zijn band met mijn vader vertelde, vroeg ik iedereen even de ogen te sluiten en mijn vader te visualiseren. In die stilte kon mijn vader iedereen een persoonlijke boodschap geven in gevoel, beeld of woorden. Of sommigen nou dachten dat ze het zelf hadden verzonnen was niet belangrijk, iedereen werd geroerd of geraakt. Het gaf aan dat de liefde die de geestelijke wereld wilde geven op dat moment werd ontvangen.

Na de dienst zwaaiden we met prachtige muziek mijn vader uit en zijn wij allen naar zijn favoriete plek in Meijendel gegaan. Stralende zon, bloemen, drankjes en bitterballen. De kinderen vonden het

een waar feest en alle ouderen waren blij dat het allemaal zo licht en gezellig was. Iedereen voelde zich opgetild tot in de sfeer waar vader zich nu bevond. De dagen daarna gaf mijn vader soms fysieke tekenen van zijn aanwezigheid, waardoor we met kippenvol zaten te giechelen. Hij begon ons te inspireren om zijn woorden op te schrijven. Hoe hij zijn overgang had beleefd en wie hij allemaal had gezien. Wat de waarde van het leven is en hoe we bij de liefde kunnen blijven zonder te worden afgeleid. Allemaal onderwerpen die hij mijn zusjes, broer en mij influisterde op onverwachte momenten in de avond of de nacht wanneer het stil genoeg was om hem te voelen. Wij hebben enkele boodschappen, bijvoorbeeld via Facebook, met mensen gedeeld en de reacties waren hartverwarmend. Mensen die het troost, hoop en antwoorden gaf op vragen over liefde en leed. Of een opening, zodat ook zij hun overleden dierbaren konden horen en voelen.

En dat is precies wat mijn vader zo belangrijk vindt, bij leven en nu nog steeds. Dat iedereen die liefdevolle nabijheid kan herkennen en toelaten. Dat hij steun, troost en inzicht kan geven aan ons... door alle uitdagingen en vreugdevolle maar ook verdrietige fases heen. En hoe vredig of tragisch een overlijden ook mag lijken, zij worden in een wereld vol licht geboren. Vanaf dat moment willen zij niets liever dan de liefde die zij daar ervaren delen met op aarde achtergebleven familie en vrienden. ■